

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 423/2021-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpených [REDAKOVANÉ], advokátom, [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 5 C 12/2019 zo 7. februára 2020, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 5 Co 30/2020 z 30. júna 2020 a proti uzneseniam Okresného súdu Prešov č. k. 5 C 12/2019 zo 4. januára 2020 a z 11. mája 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 16. júna 2021 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na konanie pred nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie a konanie pred nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Napadnuté rozhodnutia navrhujú zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti a priložených kópií napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov konajúcich vo veci sťažovateľov vyplýva nasledujúci stav veci.
3. Sťažovatelia podali žalobu o nahradenie prejavu vôle a náhradu škody na Okresnom súde Bardejov (ďalej len „okresný súd“) proti Slovenskej poľovníckej komore. Okresný súd žalobu sťažovateľov zamietol v celom rozsahu rozsudkom č. k. 5 C 12/2019 zo 7. februára 2020 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“). V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie

uviedol, že sťažovatelia žiadali o predĺženie svojich poľovníckych lístkov a keď žalovaná nesplnila svoju „povinnosť“, obrátili sa na súd so žalobou, ktorou žiadali nahradiť prejav vôle na predĺžení, resp. vydaní poľovníckych lístkov. Vzhľadom na to, že vzťah medzi sťažovateľmi ako žalobcami a žalovanou je verejnoprávnym vzťahom, nebolo možné v civilnom sporovom konaní sa úspešne domôcť požadovaného nahradenia prejavu vôle. Vychádzajúc z uvedeného, okresný súd konštatoval, že žaloba sťažovateľov nemá oporu v hmotnom práve, preto ich žalobu v časti požadovaného nahradenia prejavu vôle zamietol. Sťažovateľ [REDAKOVANÉ] sa domáhal aj zaplata sumy 500 eur z titulu náhrady škody. Okresný súd svojím rozsudkom súdu prvej inštancie aj túto časť žaloby zamietol, keď konštatoval nedostatok príčinnej súvislosti medzi zaplatením vstupného členského príspevku a ukončením platnosti poľovného lístka.

4. Sťažovatelia proti označenému rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 5 Co 30/2020 z 30. júna 2020 (ďalej len „uznesenie odvolacieho súdu“) tak, že odvolanie sťažovateľov odmietol ako oneskorene podané, keďže považoval za preukázané, že rozsudok súdu prvej inštancie bol sťažovateľom doručený 30. apríla 2020 a odvolanie sťažovateľov bolo doručené až 18. mája 2020, pričom lehota na podanie odvolania uplynula 15. mája 2020 (piatok, pozn.).

5. Proti uzneseniu odvolacieho súdu sťažovatelia podali dovolanie. Keďže sťažovatelia nezaplatili súdny poplatok za podanie dovolania, okresný súd ich vyzval na zaplata súdneho poplatku, a zároveň im určil lehota na jeho zaplata. Vzhľadom na to, že sťažovatelia súdny poplatok neuhradili v lehote určenej okresným súdom, okresný súd prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka rozhodol uznesením o zastavení dovolacieho konania č. k. 5 C 12/2019 zo 4. januára 2021 (ďalej len „uznesenie VSÚ“) pre nezaplata súdneho poplatku za podanie dovolania. Sťažovatelia proti označenému uzneseniu VSÚ podali sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd uznesením č. k. 5 C 12/2019 z 11. mája 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) tak, že ju ako nedôvodnú zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa súd prvej inštancie stotožnil s právnym názorom sťažnosťou napadnutého uznesenia VSÚ.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Proti označeným napadnutým rozhodnutiam všeobecných súdov vo veci sťažovateľov uvedeným v záhlaví tohto rozhodnutia podali sťažovatelia túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namietajú, že je nepochybné, že žalovaná je príslušným správnym orgánom, v ktorého kompetencii okrem iného je aj vydávanie poľovného lístka, preto boli toho názoru, že ak súd konajúci vo veci zistil, že nie je príslušný konať, mal vec postúpiť príslušnému súdu. Keďže tak neurobil a vec sám rozhodol, porušil označené práva sťažovateľov. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie krajského súdu, sťažovatelia ho považovali za vecne nesprávne a taktiež porušujúce ich označené práva. Argumentačne vychádzali z iného počítania lehoty na podanie odvolania, keď tvrdili, že začiatok plynutia lehoty pripadol na štátny sviatok 1. mája 2020, ktorý v danom roku pripadol na piatok, a keďže nasledovali dni pracovného pokoja (sobota a nedeľa), lehota na podanie odvolania mala začať plynúť až v pondelok, teda 4. mája 2020. Vychádzajúc z uvedeného, boli toho názoru, že svoje odvolanie podali včas. Pokiaľ ide o uznesenie VSÚ a napadnuté uznesenie, ktorým okresný súd rozhodol o sťažnosti proti uzneseniu VSÚ, sťažovatelia v sťažnosti len lakonicky uviedli

a tvrdili, že „*obe cit. uznesenia si vzájomne odporujú, sú neurčité a nepreskúmateľné najmä v doručovaní a plynutí lehôt na zaplatenie súdnych poplatkov za podanie dovolania*“, bez toho, aby vysvetlili, v čom si odporujú, resp. v čom sú nepreskúmateľné a neurčité pri posudzovaní otázky doručovania a plynutí lehôt.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie sťažovatelia mohli a mali podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom by po splnení predpokladov jeho prípustnosti meritórne rozhodol odvolací súd. Keďže odvolanie sťažovateľov bolo podané oneskorene, je potrebné konštatovať, že sťažovatelia nevyužili účinný prostriedok nápravy, ktorý im právny poriadok poskytuje.

8. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti rozsudku súdu prvej inštancie odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre jej neprípustnosť, pretože sťažovatelia nevyčerpali právne prostriedky, ktoré im priznáva zákon na ochranu ich základných práv a slobôd.

III.2. K napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu

9. Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu boli sťažovatelia oprávnení podať dovolanie, čo aj urobili. Vzhľadom na neskoršie zastavenie konania o dovolaní možno konštatovať, že sťažovatelia účinne nevyužili im dostupný a účinný prostriedok na ochranu ich práv proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, čo ústavný súd nevyhnutie vedie k záveru o neprípustnosti sťažnosti v tejto jej časti.

10. Z § 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

11. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.3. K napadnutému uzneseniu VSÚ a napadnutému uzneseniu okresného súdu

12. Proti napadnutému uzneseniu VSÚ bola prípustná sťažnosť ako opravný prostriedok spôsobilý zabezpečiť sťažovateľom účinnú ochranu ich namietaným právam. Vzhľadom na uvedené ústavný s poukazom na princíp subsidiarity (pozri bod 7 odôvodnenia tohto rozhodnutia, pozn.) dospel k záveru o nedostatku svojej právomoci preskúmať napadnuté uznesenie VSÚ, keďže na základe sťažnosti ho už preskúmal okresný súd v rámci konania o sťažnosti.

13. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu VSÚ odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

14. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie okresného súdu, ktorým bola sťažnosť sťažovateľov proti uzneseniu VSÚ zamietnutá ako nedôvodná, ústavný súd, vychádzajúc zo strohej sťažnostnej argumentácie majúcej povahu hodnotiaceho úsudku, konštatuje, že sťažnosť v tejto časti neobsahuje žiadnu konkrétnu ústavnoprávnu argumentáciu, resp. dôvody, ktoré majú ústavnoprávny rozmer.

15. Ústavný súd konštatuje, že obligatórnou náležitosťou ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde je povinnosť sťažovateľa uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Keďže ústavná sťažnosť neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť. Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie neprichádzala do úvahy výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na jeho kľúčovú povahu. Označené ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu na začatie konania, avšak nie samotnej podstaty návrhu (m. m. I. ÚS 155/2019, III. ÚS 87/2019).

16. Pretože ústavná sťažnosť v predloženej podobe v tejto časti neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľov ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku zákonom ustanovených náležitostí.

17. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu